

460-29-12-22

Vol. XX]

November, 1920

[No. 4

Society for the . . .
Prevention of Cruelty .
to Animals, Madras .

ENGLISH & TAMIL.

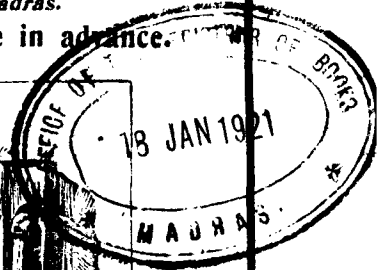
TIT-BITS

OF

ANIMAL LIFE

இந்து வந்ததமான் ஸாரம்.

Copies can be had on application to the
Honorary Secretary, S.P.C.A., Vepery, Madras.
Annual Subscription, Half a Rupee, payable in advance.

EDITED BY
K. CHENGALVARAYA AYYAR, B.A., B.L.,

Member of the S.P.C.A.

சென்னை: கீ. ஓ. நி. சங்கர்தின் பெப்பராய்

கே. செங்கல்வராய் அய்யர், பி. ஏ., பி. ல். அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

S. P. C. K. PRESS VEPEERY, MADRAS.

PUBLISHED QUARTERLY.

A QUARTERLY JOURNAL—Vol. XX.—Number 4.

November, 1920—(ஸ்ரீ) நவம்பர்

CONTENTS	PAGE	அட்டவணை	பக்கம்
IN ENGLISH		தமிழில்	
Obituary	31	கோ ரகூண போதினி	35-37
Prize Essay Competition Rules...	31-32	மிருகங்களும் பகழிகளும்	37-38
A Plea for the Donkey	32	சென்னை புரூப் பந்தய சங்கம்	38-39
A Memorial to the Viceroy ...	32-34	வர்த்தமானக் குறிப்புகள்	39-40
Notification for Prize Essay Com- petition for 1920	34-35		

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE

A QUARTERLY ADVOCATE OF HUMANITY FOR SCHOOLS AND FAMILIES

ஜந்து வர்த்தமான ஸாஹிபு.

பாடசாலைகளுக்கும் வீடுகளுக்கும் உபயோகப்படும்

ஜீவகாருண்ய விளக்க மும்மாதப் பத்திரிகை.

சம்புடம் XX.]

NOVEMBER, 1920—(ஸ்ரீ) நவம்பர்.

Obituary

It is with feelings of deep regret that we have to record the sad death of Rao Sahib Pingale Ramachandra Rao, who was the able editor of this journal down to the date of his demise, which occurred at his residence in Egmore on the 25th August last in his sixty-fifth year. He was most widely and popularly known throughout the Presidency as the doyen Interpreter in Madras for one generation, as he held the office of Chief Interpreter, High Court, Madras, for nearly thirty years. He retired from service in 1916 in his sixtieth year. His deep knowledge of several vernaculars of the Presidency added to his remarkable capacity as an Interpreter has, on more than one occasion, elicited complimentary expressions of eminent judges of the High Court. The feeling reference made by Mr. Chamier on behalf of the bar before the Hon'ble Mr. Justice Kumaraswami Sastri in referring to the event and his lordship's reply thereto on the 26th August last only echoed the sentiments of every one who had the fortune of the acquaintance or friendship of the departed soul. In private as well as officially, he led an ideal life which is highly worthy of imitation. His outlook was broad in all directions and his views on important social questions were very liberal. He was not a dreamy idealist or a mere preacher from the platform, but a practical reformer. He had a firm will and the courage of his convictions. He was at the same time a humanitarian. He was one of those who illustrated the adage, 'They are slaves who dare not be in the right with two or three.' Having known him intimately and personally for over a decade, we are impelled by sheer duty to pay this humble tribute to his worthy memory and then enter upon the onerous duties of the editorship of this journal.

Society for Prevention of Cruelty to Animals, Madras

Prize Essay Competition Rules.

I. As a part of the educational work of the S.P.C.A. the Committee of the Society recommend the offer of medals, for the best Essays on the 'Duty of Kindness to Animals' to the public schools in the Presidency of Madras, thus—

(1) Two gold medals for the best Essays in English:—one written by a student of any college and the other by a student of any high school in the Madras Presidency (boy or girl).

(2) Two silver medals for the best Vernacular Essays written by a student (boy or girl), in any school in the Madras Presidency. The rules of the competition and the method of judging shall be left to the Committee of the S.P.C.A.

Object.

II. The object of the Society in organizing these prize competitions is to instruct the minds and educate the hearts of the school-going population in their duties towards animals generally. The composition and compilation of an essay cannot be accomplished without reading and thinking and without some conversation on the subject with the members of the writer's family. The process will therefore be far reaching and tend to awaken interest in animals as well as to remove ignorance which is a parent of cruelty.

Condition of Competition.

III. Subject to alterations by the Committee of the S.P.C.A., from time to time, the conditions of competition shall be as follows:—

(1) The essays shall be concise and shall consist of not more than twenty thick foolscap pages written clearly on one side of the paper.

(2) The competitors for medals for English Essays shall be students of colleges and high schools either for boys or girls. The competitors for the Vernacular Essays shall be pupils of boys' or girls' schools.

(3) These Essays shall be written by the competitors themselves without assistance from anybody and must be submitted with the signature of the writers to the Principals or Heads of the Institutions to which they belong.

(4) The Essays shall be examined by Judges appointed by the S.P.C.A. Committee, and the most successful competitors shall be entitled to receive the Society's medals at its annual meeting.

(5) In the Institution competing for pre-eminence, no other suggestion or help shall be offered to their pupils by the teachers beyond the following divisions of topics:—

(a) The meaning of the words 'Cruelty to Animals';

(b) The difference between *taking the lives of animals* and *cruelty* with illustrative example;

(c) The reasons for not mutilating cruelly the bodies of horses, bullocks, cows and calves for the purpose of conforming to fashion;

(d) The reason for or against wearing feathers or bodies of birds for ornamenting caps, bonnets, dresses and the like which cannot be supplied without cruelty;

(e) Why no pain should be caused to animals but they should be made happy; and in what way this would tend to our happiness and the formation of a manly and human character.

(6) The names of winners of the medals shall be announced in the annual reports of the S.P.C.A. and published in the newspapers, together with the names of the schools whose heads have co-operated with the Committee in the noble work of instilling principles of kindness in the minds of scholars and encouraging the practice of mercy and justice to all living creatures in and out of school premises.

(7) No competitor will be entitled to the return of his or her essay.

N.B.—All communications on the subject of Prize Competitions shall be addressed to the Honorary Secretary to the S.P.C.A., Vepery, Madras.

A Plea for the Donkey One of man's best helpers

Perhaps there is no animal so thoroughly misunderstood as the donkey. His very

name has become a term of reproach, which is undeserved and comes from our own ignorance of his real character. It is a fact that he is one of man's best helpers.

To many, the donkey is simply an animal which stands on four legs and pulls heavy loads. They do not seem to realize that a donkey feels hunger and thirst, heat and cold as we do, and is made either happy or miserable by the treatment he receives.

No other animal will do such hard thankless jobs day after day as a donkey and is so poorly repaid for what he does. His lot—while with us—is one of hard work and no pay.

If children at school can be made to understand how it is just and noble to be humane even to what we term inferior animals, it will do much to give them a higher character and tone through life. Try kindness. It pays.

Parents and teachers have here a great opportunity of moulding the character of a child by awakening the imagination—a basis of sympathy—or touching the chord of pity by pointing out to the child the wonderful similarity in suffering between human beings and animals. And how many of us take the opportunity? Don't we rather ignore it by providing a child with such toys as whips, guns and swords.

There is no surer way to teach a child to be unselfish and thoughtful for others than to make him considerate of the feelings of his pets; yet this fact often seems to be utterly lost sight of in the training of many children.

BHAGAT RAM, SECRETARY,

Animals' Friend Society, Ferozepore Cantt.
To His Excellency,

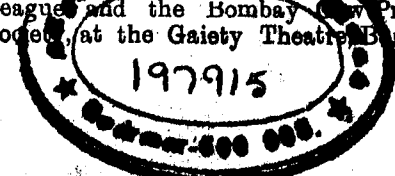
The Right Hon'ble Frederick John
Napier Thesiger Baron Chelmsford,
P.C.G., M.S.I., G.M.I.E., G.C.M.,
G.C.B.E.,

Viceroy and Governor-General of India

The humble, memorial of Purshotamdas Thakurdas, C.I.E., M.B.E., Merchant, Bombay, Additional Member of the Bombay Legislative Council, Sheriff of Bombay, a Trustee of the Cow Protection Society and a member of the Bombay Humanitarian League.

MAY IT PLEASE YOUR EXCELLENCY—

On behalf of the citizens of Bombay, at a public meeting assembled under the joint auspices of the Bombay Humanitarian League and the Bombay Cow Protection Society, at the Gaiety Theatre, Bombay, on

24th of August 1920, under the chairmanship of Your Excellency's mermorialist, I have the honour to approach Your Excellency in terms of the Resolution (noted marginally), passed thereat protesting against the proposed up-to-date Slaughter-House at Ratona in the district of Sangor in the Central Provinces and requesting Your Excellency's Government to take adequate steps for the protection and improvement of the cattle-wealth of the country such as pasturage, storage of fodder, breeding of cattle, starting of Veterinary Dispensaries in rural areas, regular medical inspection, preparation of statistics, prohibition of unrestricted export and indiscriminate slaughter of milch and agricultural cattle.

Sentiment, Your Excellency is undoubtedly aware, is very strong and pronounced, especially in the Hindu community, against the proposed slaughter-house at Ratona and there has been most emphatic and unequivocal protest from all over India against its construction. In response to this widespread protest, the scheme has been very judiciously put off by the Central Provinces Government, but it has raised certain fundamental issues on the question of cattle-wealth of the country, preservation and improvement of which, Your Excellency will admit, is a State necessity.

Much has already been said both in the press and the platform against the proposed slaughter-house at Ratona and Your Excellency's memorialist, in view of the wise decision of the Government of C. P. to put it off pending enquiry, does not mean to dwell at length on the subject. Ever since the start of indiscriminate slaughter of cattle in the Sangor District for trade purposes, public opinion in the C. P. has been viewing it with great abhorrence and disapproval, but could not, for various reasons, make itself heard. The question of indiscriminate slaughter of milch and agricultural cattle was threshed out at the Central Provinces Conference in May last and a protest was lodged with the Local Government against such malpractices.

The matter, however, was brought to a head, when, curiously enough, the Central Provinces Government took under its wing Messrs. Davenport & Co., of Calcutta and proposed to construct an up-to-date slaughter-house, for trade purposes with remarkable concessions in its favour. The universal outcry against it must have been brought to the notice of the various provincial Governments

and the imperial Government will be pleased to make a full enquiry as to the economic aspect of any such step in any province of India in future. And such an enquiry would show the traditional British consideration for the economic interest and sentiment of the people before any provincial Government takes any similar step, which may jeopardise the interest and outrage the feeling of the vast majority of people in the country.

India is, essentially, an agricultural country, and, in the staple diet of an overwhelming majority of its population, milk-products have a very large and important place. It will, therefore, be admitted on all hands that milch and agricultural cattle are very important and valuable economic assets, which must be husbanded, augmented and improved in the interest of the premier industry of the country and the well-being of its inhabitants. In spite of important and useful work carried out by Government at some cattle-farms, the work, on the whole, cannot be said to have been on anything like the scale necessary for India's large number of cattle.

The question of high prices of milk and ghee has been before the public and the Government for some time now. It is difficult to assert what percentage of the present high prices of these articles is due to the world-wide wave of high prices, and, what percentage can be apportioned to the lower quality of milch cattle and the decreasing number of the same. There has been, for instance, a great out-cry lately in the Bombay Presidency regarding the work of dairies, especially in Gujarat. There are twenty-eight dairies in Gujarat and sixty creameries. The annual outturns from these go into a million pounds of butter and about one lakh pounds of milk powder. The popular out-cry against these dairies has been very decisive.

Rent-free land for pasturage has been an institution in India from time immemorial inaugurated by the Hindu Kings. The institution is generally dying out owing to various needs, which have made the interest of cattle totally subservient to other demands of civilization. This is an economic issue, to which Your Excellency's Government may, with great benefit, instruct local Boards and Municipalities and Panchayats all over India to give due consideration.

Successive famines of more or less intensity have caused a serious depreciation in the stock of cattle and deteriorated the

and these have re-acted both on the available agricultural resources and on the prices of milk and dairy food, which are consistently going up and affecting important articles of the people's staple food, while such famines have, in no small degree, inflated the export figures of raw hide, bonemeal and other by-products. Hence comes the question of fodder storage by the Governments of the different provinces. The question was raised by Your Excellency's memorialist to Lord Sydenham's Government, which referred the matter to the three Divisional Commissioners of the Bombay Presidency, who, at the time, unfortunately opened that storage of fodder in famine areas is impracticable and unbusiness-like. Since then, Your Excellency's Government has made useful experiments, in matters of fodder supply in famine areas. The military needs of fodder in the last war have been successfully met by extensive fodder operations by Your Excellency's Government and there is certainly no reason why fodder storage by the State cannot be made at least self-paying, if not, actually remunerative, under proper supervision, apart from its usefulness to the agricultural classes in case of emergency. The large quantity of useful fodder exported from India from 1914 onwards is a convincing proof of India's capacity to provide all the fodder required for areas when the cultivator, out of greed, does not grow fodder, but grows what is called money crops.

Your Excellency is no doubt aware that public mind in India has been very much exercised over these vital problems and its opinion has been sufficiently vocal against the yearly increasing export of the country's best cattle by foreigners. In view of the feared existing deficiency to meet the country's needs both for food and agricultural purposes, Your Excellency's Government will be pleased to intervene and impose healthy restrictions on such export which will very materially help the people in times of national scarcity.

There is a strong case against indiscriminate slaughter of milch and agricultural cattle, both from economic and sentimental standpoints. The existing unchecked export of raw hides, bones and other by-products for trade purposes is indirectly incentive to indiscriminate slaughter, as the ignorant agricultural classes cannot gauge the slow but substantial utility of having a milch cow or a bullock, calf or a buffalo, when butchers and their middlemen offer a

lump sum in cash at a time, the temptation for which outweighs all other considerations with them. Hence the need for protective measures by the State to safeguard the interest of the country. Your Excellency's memorialist is very reliably informed that a few Municipal bodies in India have stopped the indiscriminate slaughter of dry, young and pregnant cattle and have taken precautionary measures by appointing qualified Veterinary Surgeons for proper inspection. Similar protective measures are an imperative necessity in all areas. The prohibition of such indiscriminate destruction can be certainly materialized without in any way affecting the supply of meat for those who are used to that diet, and in suggesting this prohibition it is not Your Excellency's Memorialist's intention that the supply of such meat should in any way suffer.

For these economic considerations and various other urgent needs, such as:—

- (a) better breeding of cattle;
- (b) opening of veterinary dispensaries in important areas;
- (c) seasonal medical inspection of cattle, dairies and creameries;
- (d) preservation and maintenance of dry-cattle;
- (e) preparation of statistics;
- (f) examination of the existing Pinjrapoles and cow protection societies and the scope of their activities and the results they have so far achieved with a view to their improvement, and how, in short, the cattle-wealth of the country can be improved and augmented.

Your Excellency's Memorialist humbly begs to pray, on behalf of the citizens of Bombay, that the Government of India will be pleased to appoint as early as possible a representative Commission of Enquiry, consisting of agricultural experts, economists, veterinary surgeons, and, recognized leading men to represent non-official opinion, for submitting a full and comprehensive report on the situation to Your Excellency's Government.

I respectfully beg to subscribe myself,
Your Excellency's most obedient servant.

BOMBAY,
October 16, 1920.

**The Madras S. P. C. A. Prize Essay
Competition for 1920.**

The subject for this year's Prize Essay Competition is 'The duty of kindness to

animals as inculcated by the different religions of the world.' Two gold medals will be awarded—one for the best Essay in English, written by a student (boy or girl) of any college and the other by a student (boy or girl) of any high school in the Presidency (including Mysore), and two silver medals for the two best Vernacular Essays written by a student (boy or girl) in any school in the Presidency (including Mysore). The Essays ought to be sent so as to reach the Honorary Secretary, on or before 1st February 1921.

The rules of the competition will be found above.

M. A. TIRUNARAYANA CHARI,
Honorary Secretary.

கோ ரக்ஷண போதினி.

(All rights reserved).

ஜிந்து வர்த்தமான ஸாரம் (27 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

36. பின்னடைப்பான்.

நோயின் தன்மை:—பின்னடைப்பான் என்னும் வியாதிப்பட்ட மாட்டுக்குப் பின்னங்கால்களில் வீக்கம் காணும். அப்போது மாடு நடக்கக்கூடாத நிலைமையிலிருக்கும் நோய்ப்பட்ட இந்த மாதிரியான மாடு எப்போதும் புரண்டுகொண்டிருக்கும் தன்மையிலேயே இருக்கும்.

ஒளஷதம்:—மாவிலிங்கம் வேர், விளா இலை இவற்றை அளவாக எடுத்து அரைத்து எடுத்துக்கொண்டு, ஆமணக்கெண்ணெயிற் கலந்து மாட்டுக்கு உள்நுக்குக் கொடுக்க இந்நோய் தீர்ந்து மாடு குணமடையும்.

37. உள்ளடைப்பான்.

வியாதியின் தன்மை:—உள்ளடைப்பான் என்னும் வியாதிக்குள்ளான மாடு, இவ் வியாதிப்பட்டதும் தூங்கித் தூங்கி விழுந்தவண்ணமாயிருக்கும். அம் மாட்டின் மயிர் சிலிர்த்து நின்றும், வாயிலிருந்து நீர்வீழ்ந்து கொண்டு மிருக்கும்.

ஒளஷதம்:—மிளகை ஓரளவாய் எடுத்துச் சன்னமாய்ப் பொடிசெய்து நெய்யிற் கலந்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். பின்னால் அகத்தியிலையை ஓரளவாய் எடுத்துக்கொண்டு உரலிலிட்டுச் சாறுபிழிந்தெடுத்து மேற்கூறிய மிளகுநெய்யை அதிற் கலந்து, இம் மருந்தை மூன்று பாகமாக்கி மூன்று வேளை மாட்டுக்கு

உள்ளுக்குக் கொடுக்க, இம் மருந்துண்டமாடு நோயினின்று நீங்கிச் சுகமடையும்.

மற்றொரு மருந்து:—தென்னம்பால் கொண்டு வந்து, அதிற் பச்சை நெல்லுமியையும் காடியையும் ஓரளவாய்க் கலந்து மாட்டுக்கு உள்நுக்குக் கொடுக்க. இம் மருந்துண்டமாடு உள்ளடைப்பானின்றும் சீக்கிரம் குணமடையும்.

38. முன்னடைப்பான்.

நோயின் தன்மை:—மாட்டின் முன்னங்கால் வீக்கியிருப்பதைக்கொண்டே, மாட்டிற்கு முன்னடைப்பான் வியாதி கண்டிருக்கிறதென்று துணிந்து கூறலாம். இந்த வியாதிப்பட்ட மாட்டின் மயிர் சிலிர்த்து நிற்கும். சிவப்பான நீர் விட்டுக்கொண்டிருக்கும். மேய்ச்சுற்றரையில் கொண்டுவட்டால், புல்லை மேயாமலும் மேயும் விருப்பமில்லாமலும் ஓய்ந்து நிற்கும்.

ஒளஷதம்:—கோழி ஆவாரையிலையைக் கொணர்ந்து இடித்துச் சாறுபிழிந்து அதில் சிறிது நெய் கலந்து மாட்டுக்கு உள்நுக்குக் கொடுக்க இந்நோய் சொஸ்தமாகும்.

வீக்கத்திற்குப் பூச்சு மருந்து:—பூனை வேரும் புற்றமண்ணும் சேர்த்து அரைத்து, முன்னங்கால் வீக்கத்திற்குமேற் பூச, வீக்கம் குறைந்து குணமுண்டாகும்.

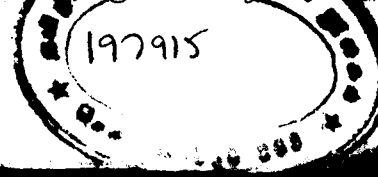
39. வறள் அடைப்பான்.

நோயின் தன்மை:—வறள் அடைப்பான் என்னும் நோய்கண்ட மாட்டின் வாயினிலிருந்து நீர் வீழ்ந்துகொண்டிருக்கும். அது டனில்லாமல் மாட்டின் வயிறம் வீங்கியிருக்கும். மாட்டின் நெஞ்சிலே கட்டிக்கொண்டிருக்கும்.

ஒளஷதம்:—சட்டிச் சாட்டாணைக் கிழங்கைக் கொண்டு வந்து ஓரளவாய் எடுத்து உரலிலிட்டு நசுக்கி, அதனுடன் பெருமருந்து என்னும் பூண்டைச் சேர்த்து அரைத்து, அவற்றை மோருடன் தாராளமாய்க் கலந்து மாட்டின் உள்நுக்குக் கொடுக்க மாடு நோய் நீங்கி குணமடையும்.

40. பேயன் நோய்.

நோயின் தன்மை:—பேயன் நோய் என்னும் நோய் நோயின் பிழிந்த மாடுகளின் வாயிலிருந்து நீர் இடைவெளியில் வீழ்ந்து

கொண்டிருப்பது. மாடு அவ்வியாதியை யடைந்துள்ளதற்கு ஓர் அறிகுறியாகும்; இன்னும் இவ்வியாதிப்பட்ட மாடுகளின் வாய் நாயும். சாணி வழுப்புபோல் இடும். பல தடவை பற்களை நற நறவென்று கடிக்கும்.

ஒளஷதம்:—வேலம்பட்டை விளாம் பட்டை முதலிய பட்டைகளைக்கொண்டு வந்து அவற்றில் ஒவ்வொன்றினையும் ஓரள வாய் எடுத்து உலவிவிட்டுத் துளாக இடித்துக் கொள்ளவேண்டும். பின், கருப்பு மணக்கத் தையரிசியைச் சுத்தமாய் எடுத்துப் பாலிட்டுப் பொங்கி, அதில் மேற்கூறிய பட்டைகளின் துளைச் சேர்த்து மூன்று நாட்கள் மாட்டுக்கு உள்நுக்குக் கொடுக்கவும்.

சூடு போதேல்:—மேற்கூறிய மருந்தில் குணமாகாவிட்டால் வாலில் **ஒரு, ஓ** முதலிய குறியைவந்துச் சூட ஏற்பாடு செய்தால், குணமாகலாம்.

41. இரத்தச் சிலந்தி.

நோயின்தன்மை:—இரத்தச் சிலந்தி என்னும் நோய் பீடித்த மாடுகளின் உடம்பெல்லாம் புறைய குழலாக இருக்கும். இரத்தம் பாய்ந்து ஆங்காங்கு ஒடியுண்டையாகக் கட்டிக்கொள்ளும். இவ் வியாதி வாய்ப்பட்ட மாடுகளின் தேகம் சிலிர்த்து நிற்கும்.

ஒளஷதம்:—கோழிமுட்டை யொன்று வாங்கிவந்து, அதனை யுடைத்து ஒட்டை நீக்கி, உள்ளேயிருக்கும் கருவை, மாட்டுக்கு உள்நே கொடுக்க மாடு நோயினின்று நீங்கிக் குணமடையும்.

42. பெருங்காவேரி நோய்.

நோயின் தன்மை:—மாட்டினை பீடிக்கும் வியாதிகளில் பெருங்காவேரி நோய் என்பதும் ஒன்று. பெருங்காவேரிநோய் கொண்ட மாட்டின் நெஞ்சிலே அழலைபாயும்; இன்னும் அந்த மாட்டின் மூக்கிலே கோழையும் வழியும்.

ஒளஷதம் நசிய மருந்து:—குப்பைமேனியிலையைக் கொண்டு வந்து ஓரளவாய் எடுத்துக் கொண்டு உலவிவிட்டு இடித்துச் சாறு பிழிந்து அதில் எலுமிச்சம்பழ இரசம் சேர்த்து மாட்டின் இரு மூக்குகளையும் தூக்கிப் பிடித்து அவற்றில் இம் மருந்தை யிடவும். இப்படிச் செய்ய நோயினின்று மாடு சொஸ்தமடையும்.

43. நாரை நோய்.

நோயின் தன்மை:—நாரை நோய் கண்ட மாட்டின் கண்ணிமைகள் வீங்கும். இவ் வியாதிப்பட்ட மாடுகளைப் புற்றையிற் கொண்டு போய் விட மாடு, மேய விருப்பங்கொள்ளாமல் விழுந்துகிடக்கும்.

ஒளஷதம்:—இலுப்பைப் புண்ணாக்கை நன்றாக அறைத்து வெந்நீரில் கலந்து மாட்டின் உள்நுக்குக் கொடுக்க மாடு நோயினின்று நீங்கிக் குணமடையும்.

சூடு போதேல்:—மேற்கூறிய மருந்தினால், மாட்டுக்கு நோய்தீராதுபோய் மாட்டினை அந் நோய் பின்னும் வருத்துமாயின், இந் நோய்தீர

E இக் குறிபோல் மாட்டுக்குச் சூடு போடவும். இச் சூட்டுக்குத் தாமணிச் சூடு என்று பெயர். இச் சூடு ஒன்றையொன்று தொடர்ந்திருப்பதனால், இப் பெயர் பெற்றதென்பர்.

44. குடல் வாதம்.

நோயின் தன்மை:—குடல் வாதத்தினால் வருந்திக் கொண்டிருக்கும் மாடு, பசுலைப் பழத்தைக் கழுவின தண்ணீர்போல் சிறுநீர் விடும்.

ஒளஷதம்:—உத்தாமணி இலை, தழுதாழை இலை, முடக்கொத்தான் இலை, இவ் விலைவகைகளைக் கொண்டு வந்து ஓரளவாய் எடுத்துக் கொண்டு, அம்மியிலிட்டு இவற்றை மைபோலரைத்துக்கொண்டு, இதில் வேப்பெண்ணெயைவிட்டுக் கலக்கி மாட்டுக்கு உள்நுக்குக் கொடுக்க மாட்டின் குடல்வாதம் நீங்கிக் குணமடையும்.

சூடு போதேல்:—இந்த மருந்தில் குணமாகாதுபோனால், மாட்டின் விலாப்பக்கத்தில் **௦ ௦ ௦ ௦** இக்குறி போல நான்கு சூடுகள் சூட, வியாதி தெறித்து மாடு சௌக்கியமடையும்.

45. போர்வை நோய்.

நோயின் தன்மை:—மாடுகளைப் பீடிக்கும் பன்னாறு வியாதிகளில் போர்வை நோய் என்பதும் ஒன்று. மாட்டின் வயிற்றுப் பக்கத்தில் இரண்டு விலாக்களும் வீங்கியிருப்பதனால், இம்மாடு மேற்கூறிய போர்வை நோய்ப்பட்டதென்று உறுதியாய்க் கூறலாம்.

ஒளஷதம்:—வெள்ளைப்பூண்டு பலம் ஒன்று வசம்பு பலம் ஒன்று, இவற்றை முறையே

இடித்தும், பொடித்தும் வைத்துக்கொண்டு, இவ்விரண்டையும் கலந்து இவற்றில் ஓராழாக்கு ஆமணக்கெண்ணையைக் கலந்து மாட்டுக்கு உள்நுக்குக் கொடுக்க மாடு நோயினிங்கிக் குணமடையும்.

(இன்னும் வரும்.)

மிருகங்களும், பசுவுகளும்.

(சுதேசியத்தினாலிருந்து.)

“கொல்லா விரதங் குவலய மெல்லா மோங்க எல்லார்க்குஞ் சொல்லுவதென் இச்சை பாராமே.” (தாயுமானவர்.)

லோகிக விஷயங்களில் மஹா நிபுணரும், சிறந்த வேதாந்த பயிற்சியுடையவருமான என் நண்பரொருவர் (அவருக்கு “கோபால் பிள்ளை” என்ற புனைபெயர் சூட்டுகிறேன்.) இன்று பகல்நேரத்தில் என்னிடம் வந்து ஸம்பாஷணை செய்துகொண்டிருந்தார்.

அவர் என்னிடம் சொன்னார்:—“நீங்கள் பத்திரிகைக்கு விஷயங்களெழுதுவதில், எந்த வகுப்பினருக்கும் மனவருத்தம் நேரிடாத படியாக எழுதுவதே நன்று. ‘இன்சொலால் அன்றி இருநீர் வியனலகம், வன்சொலால் என்றும் மகிழாதே’ பிறருக்குக் கோப மேற்படாத வகையில் எவ்வளவோ எழுத இடமிருக்கிறது. உலகத்தைச் சீர்திருத்த வேண்டுமென்பதும், உலகத்தாருக்கு உங்களால் இயன்றவரை நன்மைசெய்ய வேண்டுமென்பதும், நீங்கள் பத்திரிகைக்கு வ்யாஸங்க ளெழுதுவதின் நோக்கம். அந்த நோக்கம் விரைவில் நிறைவேற வேண்டுமானால், நம் முடைய கொள்கைகளைச் சிறிதேனும் கோப மில்லாமலும், ஆத்திரப்படாமலும், பிறர் பாவ ரோபாயினும் அவர் மனம் சிறிதேனும் நோகாமலும், முற்றிலும் இன் சொற்களால், எழுதுவதே சிறந்த வழியாகும்.” என்றார்.

இதுகேட்டு நான்:—மிகவும் நன்றாகச் சொன்னீர்கள். இதுவே என் சொந்த அபிப்பிராயமும். ஆனாலும் ஸ்த்ரீகளின் நிலைமை, சீழ் ஜாதியாரின் நிலைமை, ஏழைகளின் நிலைமை மிருக பசுவுகளின் நிலைமை—இவற்றைக் குறித்து எழுதும்போது, மேற்படி மாதர் முதலான எளிய வகுப்பினருக்குச் சிறிதேனும் ஈரம், இரக்கமின்றிக் கொடுமை செய்யும் மக்களிடமிருந்து சில சமயங்களில் என்னை யும் மீறி எனக்குக் கோபம் பிறந்துவிடுகிறது.

ஆனால் இந்தக் கோபத்தையும் கூடிய சீக்கிரத்தில் முயற்சிபண்ணி அடக்கி விடுகிறேன். நீங்கள் சொன்ன விதியையே எப்போதும், பரிபூர்ணமாக அனுஷ்டிக்க முயலுகிறேன். ஏனென்றால் ‘கோபச்சொற்கள் நமது நோக்கத்தின் நிறைவேறுதலுக்கே நீங்கள் குறிப்பிட்டவாறு தடையாகி முடிகின்றன. ஆடு, மாடு தின்போரை நாம் வாய்க்கு வந்த படி வைதால் அதினின்றும் அவர்களுக்கு நம்மிது கோபம் அதிகப்படுமே யொழிய, அவர்கள் மாம்ஸ பசுணத்தை நிறுத்த வழியுண்டாகாது. தக்க நியாயங்கள் காட்டுவதும், அவர்களுடைய காரணயத்தை நாடிக் கெஞ்சுவதுமே மனிதர் நாம் சொல்லும் கஷியை அங்கீகரிக்கும்படி செய்யும் உபாயங்களாம்.” என்றேன்.

அப்போது என் நண்பர்:—“மிருகங்களைக் கொன்று தின்னும் அநியாயத்தை நினைக்கும் போது எனக்கும் அடக்க முடியாத வயிற்றெரிச்சல் உண்டாகத்தான் செய்கிறது. அவற்றை வெட்டும்போது நீங்கள் நேரில் பார்த்திருக்கிறீர்களா? ஆட்டை வெட்டப்போகும் ஸமயத்தில், அது தலையை அங்குமிங்கும் அசைத்துவிட்டால் வெட்டு சரியாக விழாதென்பதை உத்தேசித்து, அதன் வாய்க் கெதிரே பச்சைக்குழாயைக் காட்டுகிறார்கள். அது குழையைத் தின்பதற்காக முகத்தை நேரே நீட்டும் ஸமயத்தில் திடீரென்று ஒரே வெட்டு வெட்டி அதன் தலையைத் துண்டித்து விடுகிறார்கள். அங்ஙனம் வெட்டும் போது பார்த்தால் வெட்டுவோனிடம் நமக்கு மிகுந்த குரோத முண்டாகத்தான் செய்கிறது. அவனை கூமிப்பது கஷ்டமாகத்தானிருக்கிறது. இத்தனை ஸுலபமாக ஓராட்டை வெட்டிக் கொன்று தீர்த்து விடுகிறார்கள். ஓராட்டிற்கு உயிரளிக்க இவர்களால் முடியுமா?... சில தினங்களின் முன்பு சங்கரநயினர் கோயிலுக்கருகே நான் ஒரு கிராமத்துக்குப் போயிருந்தேன். அங்கே, ஒரு மாடன் கோயிலில் பெரிய ஜனத்திரள் கூடிப் பூஜை போட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த மாட்சாமி யார் தெரியுமா? அந்த கிராமத்தில் பல வருஷங்களின் முன்னே ஒரு மறவன் இருந்தானாம். அவன் கொலை, களவு முதலிய செயல்களில் மிகுந்த வீரனாகவும், ஏழை எளியோர் மீது மாத்திரம் கிருபையுடையவனாகவும் இருந்தானாம். அவன் செத்

தபின் அவனை அந்த இடத்தில் ஸமாதி வைத்து அந்த ஸமாதியில் ஒரு கோயில் கட்டி அந்த மறவனையே மாடசாமியாகச் செய்து அந்தப் பக்கத்துக் கிராமத்தார் கும் பிட்டு வருகிறார்கள். அந்தக் கோயிலில் வேடிக்கை பார்க்கும் பொருட்டாக நான் சில ஸ்நேஹிதர்களுடன் போயிருந்தேன். அங்கே சுமார் இருநூறு முந்நாய கழுமாங்கள் நாட்டி அவற்றில் ஆடுகளைக் கோத்து வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த ஆடுகள் கழுமாங்களில் குற்றயிராகத் துடித்துக்கொண்டிருக்கையிலே நான் பார்க்கவில்லை. அப்போது பார்த்தால் என் மனம் என்ன பாடிப் பட்டிருக்குமோ அறிவேன். அவை செத்துப்போய் இரத்தமும் நிணமும் ஒழுக்கிக்கொண்டிருக்கையிலே நான் பார்த்தேன். அந்தக் காட்சியை நினைக்கும்போது, இப்போதும் என் உடம்பெல்லாம் புல்லரிக்கிறது. ஆஹா! என்ன கொடும்பாவம்! என்ன மஹா பாதகம்!” என்று கூறி, (என் நண்பராகிய கோபால் பிள்ளை) மிகவும் பரிதாபப்பட்டார்.

அப்போது நான் சொன்னேன்.... “சில தினங்களின் முன்பு பாரஸீகத்தின் பொம்மை ராஜாவாகிய ஷா சக்கரவர்த்தி பாக்தாது நகரத்துக்குத் திரும்பிவந்தாராம். அதாவது, அவர் ஐரோப்பாவில் சுற்றுப்பிரயாணம் பண்ணிவிட்டுத் தம் தேசத்துக்கு வருகையிலே பாக்தாது நகரத்துக்கு விஜயம் பண்ணினாராம். அப்போது அவருடைய வானை அலங்கரிக்கும் பொருட்டாக பாக்தாது நகரத்தில் 80-ஆடோ, 100 ஆடோ வெட்டப்பட்டதாகச் சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் தந்தி ஸபா சாரம் வந்திருந்தது. அதைப் படித்தபோது என் வயிற்றில் நெருப்புப் பந்தம் விழுந்தது போலிருந்தது. ஆனால், நமது தேசத்துச் சில்லரை தெய்வங்களின் கோயில்களிலே பூஜைதோறும்-(சில இடங்களில்) 1000 ஆடு 10000 ஆடு வீதங்கூட வெட்டுப்படுவதை நினைக்கும்போது எனக்கு அடக்க முடியாத கோபமுண்டாகிறது.

திருநெல்வேலிக்கருகே குரங்கினியம்மன் கோயில் என்றொரு கோயில் இருக்கிறது. அங்கு வருஷோதஸவ காலங்களில் கணக்கில்லாத ஆடுகள் வெட்டப்படுமென்று கேள்விப்படுகிறேன். இதேமாதிரி சென்னப்பட்டணத்துக் கருகே ஒரு கிராமத்தில் ஒரு

அம்மன் கோயில் இருக்கிறது. இன்னும் நாடு முழுமையிலும் இம் மாதிரியான கோயில்கள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. இவற்றில் நடக்கும் கொலைகளைத் தடுக்கும்படி அந்தந்தக் கோயில் தர்மகர்த்தாக்களையும் பொதுஜனத் தலைவர்களையும் காவில் விழுந்தும் பிட்டுக் கேட்டுக்கொள்வதாகப் பத்திரிகைக் கெழுதப்போகிறேன். கோபச்சொற்கள் சொல்வதிலும் வைவதிலும் கார்யமில்லையென்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்களே? நாம் என்ன செய்வோம்?” என்றேன்.

இங்ஙனம் நெடுநேரம் ஜீவநாசத்தின் அநியாயத்தையும் அதனால் மனிதருக்குண்டாகும் எண்ணற்ற பாவங்களையும் அவற்றால் உண்டாகும் நோய், சாவுகளையும் குறித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அந்த ஸம்பாஷணை முழுதையும் இங்கெழுத இடமில்லை. எனினும் நான் கோபால் பிள்ளையிடம் வாக்குக் கொடுத்தபடியே இங்கு வேண்டிதல் செய்கிறேன். “தமிழ்நாட்டு ஜனத்தலைவர்களே, உங்கள் காவில் விழுந்து கோடிமுறை நமஸ்காரம் செய்கிறேன். மாம்ஸ பக்ஷணத்தை நிறுத்துவதற்கு வழிசெய்யுங்கள்.”

சென்னை புறப் பந்தய சங்கம்.

வெகுதூரமாகப் புற சிரேஷ்டமான பிராணியாக மதிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஹிந்து புராணத்திசைகளிற் கூட புற ஆதித்தியம் பண்ணிப் பெயர் பெற்ற விஷயங்களடங்கிய உபாக்கியானங்கள் பல இருக்கின்றன. தற்காலத்தில் நடந்த மஹா ஐரோப்பிய யுத்தத்திலும் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்கு அந்தாங்க செய்திகளையனுப்ப புறக்களை உபயோகித்தார்களென்று முன்ன மொருமுறை ஜந்து வர்த்தமான ஸாரத்தில் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறோம்.

இந்தப் புறக்கள் இந்தியாவில் பல ஜாதியார்களால் வளர்க்கப்பெற்று, பறக்கவிடும் பந்தயங்களில் பேர்பெற்றிருக்கின்றன. உயரப் பறப்பதிலும், மற்றப் புறக்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு வருவதிலும், இந்தியப் புறக்கள் பிரசித்தியடைந்திருக்கின்றன. இந்தியாவில் முன்காலத்தில் கடிதங்கள் முதலியன கொண்டு போவதுபோன்ற மனிதருபயோகத்திற்குரிய விஷயங்களில் பழக்கிவந்ததுபோல, இப்போது மேனாடுகளில் புறக்களைப் பழக்

கப் பலஇடங்களும் சங்கங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஹிந்துக்களுள் பல ஜாதியார்கள் இந்தியாவில் பந்தயங்களைக் கெலிக்க, புறக்களை வளர்ப்பதுபோல், ஐரோப்பியரும் இந்தியாவில் பலவிடங்கள் புறக்கள் வளர்க்கும் சாலைகளை ஏற்படுத்தி, உயரப்பறந்தும், ஓரிடமிருந்து மற்றோரிடம்போயும் விஷய மறிவிக்க அப்புறக்களுக்குக் கற்றுக்கொடுக்க ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். பம்பாய் கல்கத்தா போன்ற ஊடுங்களில் இம் மாதிரியான புறப் பந்தய சங்கங்கள் அநேகமிருந்து அங்கு புறக்களின் சங்கியை, அவைகள் செய்யும் வேலை முதலியன அப்போதப்போது பத்திரிகைகளில் வெளியாகின்றன.

சென்னையிலும் இம் மாதிரியான புறப்பந்தய சங்கமொன்று சென்ற ஒரு வருஷகாலமாக இருந்துவருகிறதாகத் தெரிகிறது. இச்சங்கத்தின் வருஷாந்தக் கொண்டாட்டம் சென்ற 13-ந் தேதியன்று சனிக்கிழமை பிரைண்ட்ஸ் (Brind's Hotel) ஹோட்டலில் மிஸ்டர் பால்ட்ரி (Mr. Baldrey) அக்கிரா சனத்தின்கீழ் நடந்தது. 1921-ஆம் வருஷத்துக்கு நனம்: மிஸ்டர் H. H. G. மிட்ச்சல் O. B. E. பிரசிடெண்டாக இருக்கத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டார். இந்த சங்கத்தின் செக்ரட்டரி காப்டின். ஜெ. ஏ. ரோஸ் வருஷாந்த ரிபோர்ட்டு படித்தார். அதன் சாரம்சம் “ஜனவரியில் இரண்டு மீட்டிங்குகள் நடந்தன. சென்னையிலிருந்து 15 மைல் சுற்றளவுக்கு சென்னை, ஜில்லா புறப்பந்தய சங்கம் (Madras & District Homing Society) ஒன்று ஏற்படுத்தத் தீர்மானமாயிற்று. மிஸ்டர் ஷாவின் அனுமதியின்பேரில். இச்சங்கத்தார் பிரைண்ட்ஸ் ஹோட்டலிலேயே அடிக்கடி கூடினார்கள். இதில் முக்கியமான அங்கத்தினர்களாக ஒன்பதுபேரிருக்கிறார்கள் 1920-ஆம் வருஷத்திற்கு இரண்டு கணக்குகள் வைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. புறப்பந்தயச் செலவிற்காக வரும் பணம் அநாமத்தாயும், பிரவேச கட்டணத்தொகை வரவுசெலவு முதலியன மற்றொரு அநாமத்தாயும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

புறப் பந்தயங்கள்.

இந்த வருஷத்தில், ரோனிகுண்டா, கோரே, நந்தலூர், கடப்பை, தாடிபத்திரி முதலிய இடங்களிலிருந்து ஏழு புறப்பந்தயங்கள் விட்டோம். இந்தச் சங்க மெம்பர்களும்,

பிறரும் இதுவிஷயத்திற் செய்தவுதவி பாராட்டற்பாலது. நந்தலூரிலிருந்து இரண்டாவது பந்தயம் விட்டபோது கெலித்தவருக்கு 50-ரூபாய் வெகுமானம் கிடைத்தது. இதை மிஸ்டர் மாரிஸன் கொடுத்தார். மெஸர்ஸ். பி-ஆர் அண்டு சன்ஸ்கம்பெனியார், நந்தலூரிலிருந்து முதல் பந்தயத்தில் கெலித்தவருக்கு வெள்ளிக்கண்ணம் இனாமும், கடப்பைப் பந்தயத்திற்கு ஸ்பென்ஸர் கம்பெனியார் வெள்ளிக்கல் இனாமும் கொடுத்தார்கள். இந்த சங்கத்தின் வரவுசெலவு தொகை ரூ. 350-10-0 ஆகும். பந்தயப்பணம் கண்ணங்கள் முதலியன கெலித்தவருக் களிக்கப்பட்டன. கட்டணத்தொகையாக 141 ரூபாய் வரவு; இதில் செலவினத்தில் 60 ரூபாய்போக மிச்சம் 80-ரூபாய் சொச்சம். புறக்களின் அடையாளமாகத் தேவையான வளையங்களுக்காக 500-க்கு 12½ ரூபாய் செலவழிந்தது. இந்த மாதிரி இந்த வருஷாந்த அறிக்கையில் இந்த சங்கத்தில் புறக்களை வளர்க்கவேண்டிய விஷயத்தையும் இந்த சங்கத்தில் மெம்பராகவேண்டிய விஷயத்தையும், இந்த புறக்களை ஓரிடத்திற்கொண்டுபோய்விட்டு நேரமறியவேண்டிய விஷயத்தையும், பின்னும் பிற விஷயங்களையும்பற்றி விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார்.

இந்தமாதிரியான புறப்பந்தயச் சங்கங்களில் புறக்கள் பந்தயத்திற்காவது அன்புடன் பாதுகாக்கப்படுகின்றன என்பது அறியத்தக்கது.

வர்த்தமானக் குறிப்புகள்.

1. ஒரு பிரசங்கம்:-சென்னை ஜீவஹிம்ஸா நிவாரண சங்கத்தின் அங்கத்தினர்களில் ஒரு வராகிய மிஸ்டர் N. C. இரங்கசாமி ஐயங்கார் என்பவர் சென்ற 3-ந் தேதி திங்கட்கிழமையன்று மாலை 6 மணிக்குச் சூளையந்திர சாலையில் கண்ணாடிப் படங்கள் மூலமாய் அஹிம்ஸையே பரம தர்மம் என்று எடுத்துக் காட்டி நீண்டதோர் பிரசங்கம் செய்தார். யந்திரசாலை வேலைக்காரர்களில் 1500 பேர் போல அந்தப் பிரசங்கத்தினைக் கேட்டார்கள். கடைசியில் அந்த யந்திரசாலையின் தலைவராகிய ஹரிதாஸ் விஷ்ணுஜீ பிரசங்கம் செய்தவர்பால் வந்தனம் செலுத்தினார்.

2. ஸான்பாலோவில் (San Paulo, ஸாப் பரகஸ்சாலை:—அமெரிக்காவில் பிரெஸில் (Brazil) நாட்டில், ரையோ டி ஜானிரோ (Rio-de Janeiro) என்னும் நதிக்கரையிலுள்ள ஸெண்டு பாஸோ என்னுமிடத்தில் ஸாப் பரகஸ்சாலை யொன்றிருக்கிறது. அந்த சாலையில் ஸாப்பங்களைக் கடிபட்டவர்களுக்குச் சிகிச்சை செய்து பலன் கண்டிருக்கிறார்கள். அந்த ஸாப்பரகஸ்சாலையின் தலைவர் டாக்டர் விட்டல் பிரெஸில் என்பவர். இந்திய வைத்தியர்க ளிருவர்களுக்குப் பாம்புக்கடி, அதற்குச் சிகிச்சைமுறை மருந்துகள் முதலியனவைகளைப்பற்றிய சாஸ்திரத்தைச் சம்பளமின்றிப் போதிப்பதாக அவர் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். இந்தச் சாஸ்திரம் அன்னிடத்தில் இரண்டு வருஷம் பயிற்றுவிக்கப்படும் என்று காலஜியன் பத்திரிகை எழுதுகிறது.

3. மூன்றுமண்டைகளுள்ள பிராணிகள்:—மனிதனுடைய அகக்கருவியாகிய மனது என்னும் கரணத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கு முன், இயற்கையானது மூலையை யுண்டுபண்ணும் தொழிலில் எவ்வளவு பாடுபட்டிருக்கிறதென்பது சித்திகூறப்படும் ஓர் ஜந்துவின் எலும்புக்கூட்டுச் சோதனையினின்று இனிது விளங்கும்.

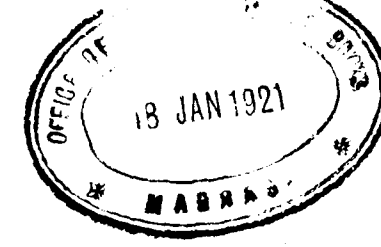
4. காமாரசாரஸ் (Camarasarus):—காமாரசாரஸ் என்னும் விரோதமான பிராணியின் எலும்புக்கூடுகள் இப்போதுதான் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அப் பிராணிக்கு மூன்று மூலைகள் உளவாம். தலையில் ஒன்று. இரண்டாவது முதுகெலும்பில், இரண்டு தோள்பட்டைகளுக்கும் நேர்மத்திய ஸ்தானத்தில் இரண்டாவதும், அதே முதுகெலும்பில் இரண்டு பிரஷ்டபாகங்களின் நடு ஸ்தானத்தில் மூன்றாவதும், அமைக்கப்பெற்றிருக்கிறது. இதில் இன்னமும் ஒரு விசேஷமென்னெனின், தலையிலுள்ள மூலை மிகவும் கனமானது. ஒரு கோழிமுட்டையவ்வளவு பருமனாயும், இரண்டு அவுன்ஸ் எடையுமுள்ளது. மற்றவைகளில் பின்னங்கால்களுக்கு நடுவேயுள்ள மூலை, இரண்டுபவுன் எடையுள்ளதும் மற்றது தலையிலுள்ளதைவிட ஒருபவுன் அதிக எடையுள்ளதுமாம். தலையிலுள்ள சிறிய மூலையே எல்லாச் சதைகளின் வேலைகளையும்

நியமிக்கிறது. இதனுடையவேலை பார்த்தல், கேட்டல் முதலிய ஞானக்கருவிகளை யொட்டியனதான். நடுமூலையோ கழுத்துமுதல் முன்பாகங்களிலுள்ள அவயவங்களின் தொழிலை நியமிப்பதாம். மூன்றாவது, கீழேயுள்ள மூலை, வால், பின்பாகம் இவற்றின் தொழிலை நியமிப்பதாம். மூன்று மூலைகளுள்ள இந்தப் பிராணிக்கு ஒரு மூலையுள்ள மனிதனைக் காட்டிலும் அதிக புத்தியிருக்கலாமென்று, சிலர் நினைக்கலாம். ஆனால் அப்படியன்று, அந்த மூலைகள் புத்தி வேலைக்காக ஏற்பட்டதன் மெனத் தோன்றுகிறது. இந்தப் பிராணி பதினைந்துகோடி வருடங்களுக்கு முன் இருந்ததென ஆராய்ச்சியில் தெரியவருகிறது.

5. ஒரு பெட்டைக்கோழிக்குப் பதினாயிரம் டாலர்கள் விலை:—மிஸ்டர் இ. பி. தாம்ஸன் என்பவர் பெட்டைக்கோழி யொன்றுக்குப் பதினாயிரம் டாலர் பணம் கொடுத்து வாங்கினாராம். அந்தப் பெட்டைக்கோழி எப்படிப்பட்டதா யிருக்கவேண்டும்.

6. பன்றியிருவமுள்ள உருளைக்கிழங்கு:—சில தினுஸான காய்கறிகள் மார்க்கட்டில் மிகுந்த உயர்ந்த விலைக்கு விற்கப்படுகின்றன. சினுஸிலுள்ளவர்கள் ஜின்ஸங் என்னும் கொரியாக்கிழங்கை மிகுதியும் விலைகொடுத்து வாங்கியுண்டிருக்கிறார்கள். அந்த ஜின்ஸங்கிழங்கு மனித உருவம் போன்றிருப்பதனால் அப்படி விலைபோகின்றது. பழையகாலத்துச் சீனர்கள் இந்தக்கிழங்கு மார்க்கட்டில் வரும் மாதிரிக்குத் தகுந்தாற்போன்று விலைகொடுத்து வாங்குகிறார்கள். டாகோபா, வாஷ் என்ற இடங்களில் பன்றியிருவங்கொண்ட ஒரு உருளைக்கிழங்குக்குமட்டும் 1400 பவுன் கொடுத்து வாங்கினார்களாம்.

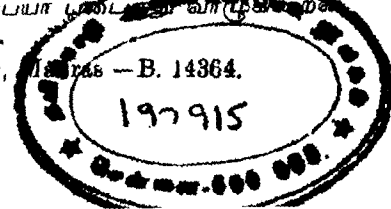
7. மனித முகம் படைத்த வானம்:—ஸ்திரீகளைப்போல் குரங்குகள் தமாஷாயிருக்கும் பிராணிகளல்ல. சில தமாஷெய்யும் குரங்குகளைக்கண்டு அவ் வினத்தைச் சேர்ந்தவைகள் சில, சும்மாயிருக்கப் பிரியப்படுவதுண்டு. ஸாகிஜாதிக் குரங்குகள், மிகுதியும் சாந்தமும் இனிமையான தன்மையுமுள்ளன. வெள்ளையிரும் தாடிகளும் மனிதமுகமும் படைத்த வானம் நன்றாக இருக்கிறார்கள் என்ற பெயர் மூன்று வரிமுதலாம்.

HOW TO STOP CRUELTY

When a person witnesses an act of cruelty there are two courses of procedure open. Either the humane sympathizer can directly command the offender to desist, or can ask police interference when an officer can be found. The first step should be to explain and reason, where such a course is possible, with the offender. There are few persons who have no spark of kindness in their breasts. A reasonable appeal for humanity usually meets with success.

Most cruelty is the result of passion, a wrong training or heedlessness. It is usually better to convince persons that their course is wrong and unjustifiable than to seek to terrorize them by immediate appeal to the law and the threat of severe punishment. If a remonstrance is made in a kindly and friendly spirit it will commonly win prompt compliance and secure relief. We believe that it is better to win a culprit's humane conversion, than to secure severe punishment.

வாயில்லா ஜீவன்களுக்கு வைத்தியசாலை.

சென்னை வேப்பேரியில் இராஜா வேணுகோபால் பறந்து
ரவர்களால் இத்துக்களுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் இச்சங்கத்து
வைத்தியசாலையில் வாயில்லா இத்துக்களுக்கு வரும் இதயையில்
கண்டிருக்கிற வியாதிகளுக்குச் சிகிச்சை செய்யப்பட்டுவருகிறது.

காயம், அஜீரணம்,	திக்குமுக்கு ஆடுதல்,
விஷக்காயம், வயிற்றுக்கடுப்பு,	கால்புண், சன்னி,
பிளவு, பலவீனம்,	நாய் வெறி,
பேதி, ஜலதோஷம்,	பந்தைவைத்துக் கட்டுதல்,
குட்டி போடப்பட்டாத வருத்தம்,	சொறி, ரணங்கள்,
இருமல், காயங்கள்,	களுக்கு,
முதுகு கட்டி,	தப்பாக லாடம் அடித்த காயம்,
சரஸ் நோய்,	முடமான குதிரைமாரி, நாய் முத
கால் அழர்ப்பு உடைதல்,	வானவைகளுக்குச் சிகிச்சை.

கொடுக்க வேண்டிய மருந்துகள் சொற்ப விலைக்குக் கொடுக்
கப்படும். ஆனால் மருந்துகள் வெளியில் கொடுத்தனுப்புவதில்லை.
சிகிச்சைக்கு வந்திருக்கிற இத்துக்களுக்குச் சொந்தக்காரர்கள் தீவிர
கொண்டுவந்து கொடுக்கலாம். வைத்தியசாலையில் கொடுக்கவேண்
டுமானால் அதற்குப் பிடிக்கிற செலவு சொற்பம் கொடுக்கவேண்
டியது.

இந்த வைத்தியசாலையில் ரணவைத்தியர்கள், சிகிச்சைபசாரம்
செய்பவர்கள், லாடக்காரர்கள் முதலான உதவியாட்கள் தியமிக்
கப்பட்டிருக்கிறார்கள். சொற்பச் செலவில் குதிரைகளுக்கு லாடம்
அடிக்கப்படும். இவ்விதமாக ஏற்பட்டிருக்கிற ஒழுங்குப்பாட்டை
யார்தான் தேடார்கள்?